

Hồi 24

Mạo Hiểm Nghị Binh

M

ặc Sĩ Chiêu cười âm lạnh:

- Tám người bọn họ à, hà hà, nếu lão phu nói người không đáng mặt hỏi tới thì hóa khi người, bởi vậy ta khuyên người đừng hỏi thì hơn.

Thật đáng ngạc nhiên, Lý tứ nương chẳng những không nổi giận lại còn cười nói:

- Tại sao ta lại không nên hỏi?

Mặc Sĩ Chiêu cười vẻ bí mật:

Lai lịch của họ không phải tầm thường, có điều nếu lão phu nói thực ra, người vị tất đã biết.

Lý tứ nương nghe nói đã hơi giật mình, Tống Thiên Hành nhếch mép cười nói:

- Phải chăng là thủ hạ của Quảng Hàn cung ở Tuyết Sơn, Trường Xuân cốc?

Tống Thiên Hành vừa thốt lên quần hùng song phương đều biến sắc.

Mặc Sĩ Chiêu đưa đôi mắt cú vọ nhìn chăm chăm Tống Thiên Hành:

- Không nhận ra cao nhân phương nào mà linh thông dường đó.

Tống Thiên Hành vẫn cười nhẹ:

- Các hạ quá khen.

Mặc Sĩ Chiêu như chợt nhớ ra điều gì, nói:

- Dường như Lý tứ nương gọi người là “Thiên Hành”?

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Không sai.

- Người là Tống Thiên Hành, người sát hại bảy đồ đệ của huynh đệ lão phu?

Tống Thiên Hành nói:

- Không sai, tại hạ quả có hạ sát bảy tên côn đồ mà ai ai cũng nói đáng chết, Miêu Cương thất sát.

Mặc Sĩ Chiêu cười như điên dại nói:

- Hay lắm. Quả là lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt.

Mặc Sĩ Ngọc mắt lộ hung quan hét:

- Thất phu, lấy binh khí ra.

Gã nam nhân đứng đầu nói:

- Lão gia, để vãn bối thay mặt giải quyết vụ này.

Mặc Sĩ Chiêu lắc đầu:

- Thịnh ý của các hạ xin tâm lãnh, món nợ này phải để huynh đệ lão phu đòi lại.

Hồ Bình nhe răng cười nói:

- Cứ để nhị vị động chủ xuất thủ, mấy vị đồ đệ yêu quý của nhị vị đang suốt ruột chờ đó.

Mặc Sĩ Chiêu định ngoác miệng mắng Tống Thiên Hành đã nghiêm giọng quát:

- Bình nhị, không được lộn xộn. Lui ra mau.

Quay sang đối phương trầm giọng tiếp:

- Thời giờ của tại hạ ít lắm, nhị vị muốn động thủ thì ra tay cho sớm đi.

Mặc Sĩ Chiêu cười lạnh nói:

- Huynh đệ lão phu trước giờ xuất thủ đều có đôi, nghe nói người khá lắm, nhưng nếu có sợ thì cứ việc gọi thêm người trợ thủ để khỏi thiệt thòi.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Không cần đâu, nhị vị, mời!

Mặc Sĩ Chiêu nhìn xung quanh nói:

- Nơi đây chật hẹp quá.

Vừa nói lão vừa vung tay, hai chiếc bàn bị bắn sát tường, tiếng ly chén bể nghe rổn rảng, dành một khoảng trống ước chừng năm, bảy trượng vuông.

Bọn tửu nhị mặt mày nhăn nhó kêu khổ thấu trời, nhưng biết làm sao hơn.

Mặc Sĩ Chiêu lạnh lùng nói:

- Những đồ đạc do ta đánh vỡ sẽ bồi thường thỏa đáng.

Hồ Bình cười lớn nói:

- Nhị vị động chủ thực từ bi, khổ nổi chưởng quỹ không thể xuống âm Thanh Y Tu La đòi nợ được.

Mặc Sĩ Ngọc mắt mắt hung quang cho tay vào bọc, Tống Thiên Hành quát lớn:

- Dừng lại. Tại hạ cảnh cáo hai vị, nơi này có ý định dùng độc khí, thì đừng trách tại hạ không lưu tình.

Mặc Sĩ Chiêu cười lạnh:

- Hừ, trong cuộc đấu sinh tử, người đấu buộc phải tận dụng sở năng.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Tại hạ đã nói xong, tùy ở hai vị.

Tống Thiên Hành vừa dứt lời tay bàn tay nguyên đã thò vào trong bọc của Mặc Sĩ Ngọc nhanh như chớp vung lên. Hành động của lão tuy nhanh nhẹn thuần thực nhưng không qua nổi Vạn ứng vô thanh chỉ của Tống Thiên Hành.

Cánh tay chưa kịp phát lên của Mặc Sĩ Ngọc bỗng như một cành cây gãy rũ xuống, một tiếng “cộ” vang lên, một vật bằng nắm tay đen bóng rơi xuống sàn, quần hào ai nấy đều thất sắc thối lui.

Tống Thiên Hành quát lên:

- Lão tặc đáng chết.

Vừa phóng mình tháo lui chàng vừa búng chỉ điểm vào “Thất khảm huyết” của Mặc Sĩ Ngọc.

Trong khi đó Mặc Sĩ Chiêu cũng hét lớn một tiếng, song thủ vung ra, hai đạo hắc khí cuộn cuộn đổ tới chun lên đầu Tống Thiên Hành.

Không chậm trễ, Tống Thiên Hành nhanh như chớp phản kích hai chưởng, đẩy ngược luồng hắc khí trở lui.

Những việc này chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt.

Mặc Sĩ Ngọc vừa tung mình tháo lui đã bị trúng chỉ phong của Tống Thiên Hành rơi phịch trở xuống sàn. Vừa khéo dè lên quả phích lịch đạn của lão, một tiếng nổ trầm đục vang lên, cảnh tượng thảm đến không ai dám nhìn, một mùi tanh tươi bốc lên khiến ai nấy đều lợm giọng.

Mặc Sĩ Chiêu thấy bào đệ thảm tử dưới ám khí của chính hắc thân y thì lão lòng đau như cắt, tung người tránh luồng độc khí phản chấn trở về đồng thời thò tay vô bọc lần thứ hai ...

Nhưng Tống Thiên Hành đã kịp thời thi triển “Vạn ứng vô thanh chỉ” điểm trúng “Nhuyễn ma huyết” khiến lão ngã sấp xuống sàn không cử động được. Tống Thiên Hành bước tới lấy hết các độc khí, hỏa khí trong người lão rồi giải huyết cho lão, đoạn trầm giọng nói:

- Mặc Sĩ Chiêu, huynh đệ người tội ác tày trời chết còn chưa hết được tội, nay huynh đệ của người đã nhận báo ứng, còn bản thân người cũng đáng chết nhưng Tống Thiên Hành vì đức hiếu sinh, tha cho tội chết, nhưng phải phế hết công lực để tránh hậu họa cho giang hồ.

Bất thần một tên cao gầy trong tám tên còn lại nhanh như chớp phóng mình chộp lấy Hồ Bình. Rõ ràng chúng đã nhìn ra Hồ Bình võ công non kém nhất định dùng làm con tin đổi lấy mạng Mặc Sĩ Chiêu.

Nhưng điều chúng không ngờ đến là Tống Thiên Hành có mặt ở đó, đại địch trước mắt, dù đang nói chuyện với Mặc Sĩ Chiêu chàng cũng không lơ là cảnh giác.

Thấy bóng người nhích động, Tống Thiên Hành ném ngay Mặc Sĩ Chiêu về phía Chu Chấn Bang đồng thời phi thân chặn đường tiến công của đối phương, lúc còn đang lơ lửng trên không chàng đã tung luôn một chưởng.

Gã cao gầy đã mấy lần mục kích thần công của Tống Thiên Hành, nên không dám mạo hiểm, vội vàng vận “Thiên cân trụ” đáp người xuống.

Trong khi đó Hồ Bình phun ra một vòi rượu đồng thời cười ha hả, nói:

- Thiếu gia kính người một ly ...

Gã cao gầy toàn tâm đối phó với Tống Thiên Hành đâu ngờ Hồ Bình còn có chiêu đó, bởi vậy gã lãnh trọn cả vòi rượu, không những đau rát cả mặt mày mà đôi mắt còn cay xé không mở ra được.

Bảy tên còn lại thấy đồng bọn lâm nguy đồng loạt xuất thủ, bốn nữ nhân xông tới vây lấy Tống Thiên Hành, hai nam nhân xông tới bắt Hồ Bình.

Trong hai tên xông tới Hồ Bình có tên lúc nãy mở miệng mắng Lý tứ nương, thấy tình thế đó mục không nhìn được nữa, ném Hồ Bình về phía sau, đồng thời quát lên một tiếng phi thân chặn đầu hai tên kia.

Ngay trong lúc cuộc hỗn chiến sắp bắt đầu thì bỗng nghe tiếng quát:

- Chư vị xin dừng tay!

Tiếng quát bao hàm một nội lực vô cùng hùng hậu, khiến mọi người đều phải dừng tay, chỉ có Lý tứ nương vẫn cười lạnh nói:

- Tội chết bỏ qua nhưng tội sống phải chịu.

Nghe “bốp, bốp” hai tiếng hai gã đại hán mắng Lý tứ nương lúc nãy lãnh luôn hai cái tát nảy lửa.

Bảy tên còn lại thấy vậy biến sắc, đồng loạt rút trường kiếm cầm tay, cục diện có hơi chùng lại bỗng trở nên căng thẳng dị thường.

Một làn gió nhẹ mang theo mùi hương phát qua, Lữ Dao Hồng đã đứng trên sàn lầu, xua tay nói:

- Chư vị dừng tay, xin nghe Lữ Dao Hồng nói vài lời.

Thì ra tiếng quát lúc nãy là của Lữ Dao Hồng, theo sau mục còn có một hoàng bào lão nhân tóc lốm đốm bạc.

Cả tám người nghe tên Lữ Dao Hồng đều lui lại một bước.

Tên bị Lý tứ nương tát tai, quay lại hỏi:

- Người là thái thượng môn chủ Nhất Thống môn?

Lữ Dao Hồng gật đầu:

- Không sai!

Y bỗng cười lạnh nói:

- Hay lắm, bọn ta từ xa ngàn dặm tới đây trợ lực cho Nhất Thống môn, mà các người đón khách như vậy sao?

Hoàng bào lão nhân trầm giọng quát:

- Câm miệng! Tám người các người lui lại cho ta.

Cả tám tên đều tra kiếm vào võ lui về đứng sau lưng lão.

Tên bị tát tai vẫn còn tức tối:

- Bẩm Đồng thị, đệ tử bị đánh như vậy không lẽ bỏ qua?

Tên cao gầy nói thêm:

- Bẩm Đồng thị, Kim Ngân động chủ đã bị bắt, nhị động chủ thảm tử rồi.

Hai chữ “Đồng thị” nghe rất lạ tai, có lẽ là một cấp bậc gì đó trong Quảng Hàn cung.

Hoàng bào lão nhân mắt tóe hàn quang nói:

- Bản tọa biết rồi, mọi việc chờ cung chủ đến rồi sẽ tính sau.

Gã hán tử bị tát tai vẫn ầm ức không thôi:

- Nhưng cung chủ ít ra phải hai tháng nữa mới tới.

Sắc mặt hoàng bào lão nhân bỗng lạnh xuống:

- Người chờ không nổi sao?

Gã đại hán tái mặt nín thinh.

Lữ Dao Hồng liếc nhìn Tống Thiên Hành và Lý tứ nương một cái, cười nhẹ nói:

- Lý đại tỷ, Tống đại hiệp xin nghe Lữ Dao Hồng một lời.

Lý tứ nương hừ lạnh một tiếng, Tống Thiên Hành đã nói:

- Các hạ cứ nói!

Lữ Dao Hồng chỉ tám người nói:

- Các vị đây là khách của Nhất Thống Môn, ta sợ song phương phát sinh xung đột mới đặc biệt trở lại đây, cũng may chưa phải đã quá muộn. Việc này tạm bỏ qua, không biết tôn ý của Tống đại hiệp như thế nào?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tạm thời bỏ qua không thành vấn đề, có điều các hạ phải nói cho họ biết, nên cẩn thận một chút không được nhục mạ người Trung Nguyên.

Lữ Dao Hồng gật đầu đồng thời chỉ Mặc Sĩ Chiêu nói:

- Còn Mặc Sĩ động chủ, xin Tống đại hiệp nể tình mà tha luôn.

Tống Thiên Hành nói:

- Tại hạ vốn không có ý giết y ...

Lữ Dao Hồng cười tươi:

- Vậy Lữ Dao Hồng xin đa tạ!

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Khoan đã, tại hạ còn chưa nói hết.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Tống đại hiệp muốn đặt điều kiện?

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Trước khi thả hán tử tại hạ sẽ phế hết võ công để y không còn khả năng tác ác nữa.

- Nhưng ...

Trầm ngâm một chút, Lữ Dao Hồng tươi cười:

- Thôi thế này, chúng ta trao đổi ...

Tống Thiên Hành nói:

- Đổi Giang Thủy Bình cô nương!

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Tống đại hiệp quả chung tình, đến giờ này vẫn không quên Giang cô nương!

Tống Thiên Hành không để ý đến lời châm chọc, trầm giọng nói:

- Vậy cũng được, nhưng người phải giải trừ cấm chế trên mình nàng.

Lữ Dao Hồng gật đầu:

- Đương nhiên, nhưng Tổng đại hiệp không được phế võ công Mặc Sĩ động chủ.

Tổng Thiên Hành gật lẹ:

- Được rồi, một lời làm chắc.

Lữ Dao Hồng mỉm cười tiếp:

- Thời gian trao đổi người vào lúc lên đèn ngày mai, tại tân quán của bản môn dành cho chư vị ...

Tổng Thiên Hành mỉm cười lắc đầu:

- Thời gian ta đồng ý, nhưng địa điểm thì đổi lại, tại Duyệt Lai khách sạn.

Lữ Dao Hồng ngạc nhiên:

- Tổng tiên sinh không định ngụ trong tân quán của bản môn?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ lắc đầu:

- Thịnh ý của các hạ Tổng Thiên Hành tâm lãnh, không dám quấy nhiễu quý môn hơn nữa.

Lữ Dao Hồng cười miễn cưỡng nói:

- Vạy Lữ Dao Hồng xin cáo từ!

Cung tay bái biệt quần hào mục quay người dắt chín người kia xuống lầu.

Tiếp đó Tổng Thiên Hành dặn Chu Chấn Bang lấy vàng bạc bồi thường cho tửu lầu, xong mọi người cùng rút lui.

Canh ba đêm ấy, trong một căn phòng tân thiết hoa lệ của một lữ điểm hạng sang tại Lạc Dương thành, Vạn Sự Thông ngồi một mình đối diện cây nến, dáng trầm tư, dường như lòng hấn đang mang một tâm sự không thể bộc bạch với người. Thật lâu sau hấn thở dài, nhưng tiếng thở dài ngắn ngủn bị cắt ngang, hấn lạnh giọng quát:

- Đã đến sao còn chưa chịu vào?

Ngoài cửa sổ có tiếng cười trong vắt vọng vào rồi hương thơm nhẹ nhàng đưa tới. Lữ Dao Hồng nhẹ nhàng phóng vào.

Vạn Sự Thông đứng dậy khép cửa, Lữ Dao Hồng đã uốn éo tấm thân gợi dục dựa vào người Vạn Sự Thông.

Hấn lạnh lùng:

- Người tiếp xúc ta không phải một ngày một bữa, đến giờ này mà còn giở trò đó với ta.

Lữ Dao Hồng cụt hứng:

- Người quả là thứ người sắt đá, dưới gầm trời này chỉ có một mình ta không chinh phục nổi.

- Hừ, nam nhân mà người không chinh phục nổi đâu chỉ một mình Vạn Sự Thông!

- Còn ai nữa?

- Tổng Thiên Hành!

Lữ Dao Hồng bật cười giòn tan:

- Ta không tin!
- Không tin thì người thử xem?
- Có cơ hội ta nhất định không bỏ qua.

Vạn Sự Thông bỗng lạnh lùng chỉ ghế nói:

- Thái thượng, mời ngồi.

Lữ Dao Hồng vừa ngồi xuống vừa mỉm cười nói:

- Các hạ mới thật sự là thái thượng, sao nói vậy?

Vạn Sự Thông nhẹ thở dài:

- Trước kia thì như vậy, còn bây giờ khác rồi. Người tìm được người đỡ đầu, không coi ta ra gì nữa.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Xem ra không có việc gì giấu được người.

Vạn Sự Thông mắt chớp dị quang nói:

- Dầu hổ nhập sơn đối với người chỉ có lợi mà thôi. Ta đã từng nói qua, đối với ngôi bá võ lâm ta không có hứng thú, nhưng đại sự thành rồi thiên hạ sẽ là của người. Nhưng giờ người mời Băng Phách thần quân về tình hình sẽ khác đi.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Với thân phận của lão chắc không cần đến thứ hư danh bá chủ võ lâm.

Vạn Sự Thông lắc đầu:

- Bản thân lão có thể không thèm dòm ngó đến ngôi vị bá chủ võ lâm, nhưng bọn thủ hạ của lão đã tâm vạn trượng...

Lữ Dao Hồng mỉm cười ngắt lời:

- Yên tâm đi, ta đã có ước định với lão, lão chỉ muốn phát tiết uất khí năm xưa, sau khi thành sự lão sẽ trở về ẩn cư trong Tuyết Sơn.

Vạn Sự Thông nói:

- Cho rằng sự việc được như người nói đi, nhưng Băng Phách thần quân chưa xuất quan thì khắc tinh của lão Tuyết Sơn thần ni đã xuất hiện ở Lạc Dương. Sự việc vốn rất đơn giản bị người làm nên phức tạp ...

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Đừng lo sợ trời sập nữa, Tuyết Sơn thần ni chỉ đối phó với một Băng Phách thần quân, sẽ không ảnh hưởng đến hành động của ta và người. Hơn nữa công lực của Tuyết Sơn thần ni tuy cao hơn Băng Phách thần quân nhưng lực lượng mục không có, trong khi Quảng Hàn cung thanh thế thế nào chắc người cũng biết rồi.

Vạn Sự Thông cười lạnh:

- Thái thượng môn chủ càng nghĩ càng hồ đồ, người thử nghĩ lại mà xem, Tuyết Sơn thần ni giao du rộng rãi không lẽ không tìm được trợ thủ sao?

Lữ Dao Hồng nói:

- Việc này ta có thảo luận với Bằng Phách thần quân, lão biết phải đối phó với mục ni cô thế nào, không cần người phí tâm cơ.

Dừng một lát, mục tiếp lời:

- Các hạ cứ yên tâm, quan hệ giữa hai ta vẫn như xưa, người vẫn là chúa của ta.

Vạn Sự Thông hừ lạnh:

- Người còn coi ta là chúa tể sao. Hừ, chưa kể đến việc người âm thầm cấu kết với Bằng Phách thần quân, nội việc trao đổi người giữa người với Tống Thiên Hành chưa hề hỏi qua ý kiến của ta.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Như vậy cũng chưa phải là lạm quyền. Mặc Sĩ Chiêu luận về võ công cũng không phải là kém, đặc biệt loại ám khí độc môn của lão có lợi cho ta rất nhiều.

Vạn Sự Thông cười lạnh:

- Ta thì cho rằng Giang Thúc Bình quan trọng hơn nhiều. Người biết Từ Quân Lượng và Giang Thúc Bình chính là hai quân cờ để ta khống chế Tống Thiên Hành.

Lữ Dao Hồng giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh:

- Nếu vậy thì vẫn còn cứu vãn kịp.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Người định phá bỏ giao ước với Tống Thiên Hành?

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Người nói ta không dám? Được rồi, nếu người không còn đắn đo gì khác, ta đi đây.

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Được rồi, người đi đi.

Trong lúc Vạn Sự Thông cùng Lữ Dao Hồng mật đàm thì trong Duyệt Lai khách sạn, Tống Thiên Hành lại gặp phải chuyện bất ngờ.

Duyệt Lai khách sạn có thể nói là một trong những khách sạn hào hoa nhất nhì ở Lạc Dương thành, sau khi bao thuê toàn bộ phần hậu viện, quần hiệp ai vào phòng nấy nghỉ ngơi.

Tống Thiên Hành sau khi tắm rửa định nghỉ ngơi sớm bỗng nghe tiếng Cổ Song Thành bên ngoài:

- Thiên Hành nghỉ chưa?

Tống Thiên Hành vội ứng tiếng đi ra mở cửa, bỗng thấy Cổ Song Thành và Bích Lan Quân với bộ mặt nghiêm trọng đứng bên ngoài.

Hai người bước vào, Cổ Song Thành thuận tay khép cửa lại.

Khi ba người yên vị, Bích Lan Quân cười vẻ có lỗi:

- Đêm khuya đến đây quá nhiều, lão thân cảm thấy bất an.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Tiền bối chớ quá khách sáo, không biết nhị vị đến đây có điều gì chỉ giáo Thiên Hành?

Bích Lan Quân nghiêm mặt nói:

- Chỉ giáo thì không dám, chỉ đến cùng Tổng đại hiệp bàn bạc đôi điều.

Quay sang Cổ Song Thành bà tiếp:

- Cổ tỷ tỷ, việc này tuy của bản môn nhưng muội không tiện nói ra, xin tỷ tỷ giúp giùm cho.

Tổng Thiên Hành đang hồi hộp, không biết có việc gì mà hai vị tiền bối đang đem đến gặp chàng. Cổ Song Thành đã nhẹ thở dài nói:

- Thiên Hành, quan hệ giữa Nam cung cô nương với Bích chưởng môn nhân chắc người có biết qua?

Tổng Thiên Hành gật đầu, Cổ Song Thành tiếp:

- Nam Cung cô nương vốn là một nữ nhi thân mang mối huyết hải thâm cừu, ngẫu nhiên gặp được Bích chưởng môn nhân cứu sống, dạy dỗ nên người đồng thời lập làm đầu tọa đệ tử Thần Nữ môn. Bởi vậy tuy danh là sư đồ nhưng tình như mẫu nữ ...

Tổng Thiên Hành lại gật đầu:

- Điểm này Thiên Hành có biết.

Cổ Song Thành tiếp giọng đều đều:

- Theo môn quy Thần Nữ môn, đầu tọa đệ tử sẽ chấp chưởng môn hộ về sau, và không được quyền hôn phối. Bích chưởng môn nhân vì không nhẫn tâm thấy tuổi thanh xuân của Nam Cung cô nương bị vùi dập, định phá lệ để nàng kết duyên cùng Từ đại hiệp. Nay vì chuyện luyến ái giữa nàng với Từ đại hiệp không được như ý bởi vậy càng thêm khó xử.

Tổng Thiên Hành cũng rầu rầu phụ họa:

- Đây quả là một vấn đề khó giải quyết!

Cổ Song Thành thở dài tiếp:

- Vấn đề càng rắc rối hơn bởi không lâu trước đây Bích chưởng môn nhân đã xin phép Liễu Trần sư thái phá bỏ lệ cũ cho đầu tọa đệ tử được phép kết hôn. Nhưng sửa đổi với môn quy là việc vô cùng trọng đại, nên Liễu Trần sư thái cùng Bích chưởng môn nhân đã phát thệ trước linh vị tổ sư, sau khi đại kiếp giang hồ qua khỏi, hai người sẽ diện bích mười năm để tạ tội ...

Cổ Song Thành lại thở dài:

- Hai người đã khổ công như vậy mà tình duyên của Nam Cung cô nương cũng thành không, coi như khổ công của hai người thành ra vô ích.

Đến đây Tổng Thiên Hành đã hiểu ra vấn đề, hơi nhíu mày nói:

- Về việc Từ đại hiệp Thiên Hành thấy chưa đến mức tuyệt vọng.

Bích Lan Quân thở dài chen lời:

- Tống đại hiệp, lão thân ...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Bích tiền bối gọi văn bối là Thiên Hành được rồi.

Bích Lan Quân mỉm cười:

- Tống đại hiệp cho phép lão thân đành làm hỗn vậy.

Dừng một lát bà nghiêm giọng nói:

- Lão thân có biết chút dịch lý, sau khi hay được tình cảnh của Tranh nhi mới tĩnh tâm định quả, kết quả quái dị vô cùng ...

Tống Thiên Hành gạt mình:

- Kết quả thế nào!

- Quả cho thấy việc hôn phối của Tranh nhi với Từ đại hiệp không thành, đồng thời cho biết thêm Từ đại hiệp chưa hề rời khỏi Lạc Dương.

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy Từ đại hiệp nói bạn đi quan ngoại đó chẳng qua là mượn cớ mà thôi?

Bích Lan Quân thở dài:

- Thiên Hành, người thấy còn giả thuyết nào hợp lý hơn không?

Tống Thiên Hành trầm tư:

- Thiên Hành tin vào vận mệnh, nhưng cũng tin rằng nhân định có thể thắng tiên.

Bích Lan Quân gật đầu:

- Không sai. Nhân định có thể thắng tiên, nhưng phải coi là việc gì, chuyện nam nữ thì không thể miễn cưỡng được.

Tống Thiên Hành nói:

- Nhưng giữa hai người nào phải có gì trục trặc, chẳng qua Từ đại hiệp có nỗi khổ không thể nói ra mà thôi.

Bích Lan Quân lắc đầu:

- Có nỗi khổ không thể nói ra mà đến nỗi chối bỏ lời thề non hẹn biển thì đủ thấy mức độ nghiêm trọng của vấn đề vô phương cứu vãn rồi còn gì?

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu quả dịch lý của Bích chuởng môn nhân chính xác, Từ đại hiệp quả chưa rời Lạc Dương thì sự tình dễ dàng hơn rồi.

Cổ Song Thành chen lời:

- Thiên Hành không cần uống phí công sức nữa, ta và Bích chuởng môn nhân đã thảo luận với nhau, nếu không may hảo sự giữa Nam Cung cô nương và Từ đại hiệp có trắc trở thì người sẽ nhận lãnh trách nhiệm thay Từ đại hiệp.

Tống Thiên Hành biến sắc:

- Sư cô cô, việc này sợ ... sợ Thiên Hành ... không thể gánh vác nổi.

Cổ Song Thành nghiêm nghị nói:

- Thiên Hành, lần trước trong Minh Hiếu Lăng, Nam Cung cô nương đã bày thân thể trước mặt người, hơn nữa hai người đã tiếp xúc nhục thể. Người đã đọc sách thánh hiền, lẽ nào không hiểu câu “nam nữ thọ thọ bất thân”?

Tổng Thiên Hành đỏ mặt nói:

- Đó chẳng qua trong lúc túng thế, Thiên Hành phải tòng quyền, hơn nữa nếu như vậy hóa ra Thiên Hành là người bất nghĩa.

Bích Lan Quân nghiêm mặt nói:

- Việc này chính Từ đại hiệp đã có ý như vậy, không thể nói Thiên Hành người bất nghĩa được, thậm chí có thể coi là biểu hiện hiệp nghĩa nữa. Thiên Hành người thử nghĩ, nếu người cự tuyệt thì hậu quả sẽ ra sao? Hơn nữa nếu được như vậy thì Từ đại hiệp cũng đỡ thấy cần rút lương tâm hơn.

Tổng Thiên Hành cố chống chế:

- Giả như Thiên Hành không ngại chúng đời miệt khinh mà ghé vai gánh vác trách nhiệm này đi, thì Nam Cung cô nương đối với Từ đại hiệp thâm tình như vậy, liệu có đồng ý với cách an bài của Bích chưởng môn nhân không?

Bích Lan Quân nói:

- Việc đó lão thân sẽ sắp xếp, chỉ cần Thiên Hành người đồng ý là được rồi.

Tổng Thiên Hành hoãn binh:

- Theo ngu ý của Thiên Hành thì vấn đề này tạm thời gác lại sau này sẽ bàn lại.

Cổ Song Thành cũng phụ họa:

- Thiên Hành nói cũng phải, việc chưa đến nỗi tuyệt vọng, ta cứ tạm gác lại đã, chờ kiếp nạn qua rồi sẽ tính.

Bích Lan Quân thở dài:

- Tạm thời gác lại cũng được, nhưng đến chừng đó Cổ tỷ tỷ không được thay đổi lập trường. Cổ Song Thành trang nghiêm:

- Đương nhiên rồi.

Cổ Song Thành vừa dứt lời bỗng thấy Tổng Thiên Hành mắt phát dị quang, phóng người qua cửa sổ ra ngoài. Cổ Song Thành cùng Bích Lan Quân cũng phóng người theo, nhưng khi hai người đặt chân lên mái ngói đã thấy ba bóng người thấp thoáng rồi mất hút trong màn đêm.

Nghe động Lý tứ nương và Chu Chấn Bang cũng phóng mình lên mái ngói.

Lý tứ nương hạ giọng hỏi:

- Có việc gì vậy?

Cổ Song Thành cười gượng nói:

- Muội cùng Bích chưởng môn nhân với Thiên Hành đang nói chuyện, Thiên Hành phát hiện có người rình nghe lén, phóng ra theo dõi, khi hai người chúng tôi ra đến đây đã thấy ba bóng người mất hút về hướng kia.

Lý tứ nương mắt lóe hung quang, Cổ Song Thành đã tiếp:

- Lý đại tỷ cùng Bích chuông môn nhân ở lại tọa trấn, muội cùng Chu đại hiệp đi tiếp ứng cho Thiên Hành.

Lý tứ nương gật đầu:

- Được rồi, có việc gì cứ hứ lớn làm hiệu, ta sẽ tiếp viện.

Cổ Song Thành và Chu Chấn Bang đồng gật đầu, phóng người đuổi theo.

Một lát sau hai người đã ra ngoài thành, nhưng xung quanh vắng lặng như tờ không thấy một bóng người.

Trong khi hai người đang do dự chưa biết phải đi hướng nào, bỗng nghe giọng Tống Thiên Hành dùng phép truyền âm nói:

- Nhị vị cẩn thận, bí mật đi về hướng đông nam mười trượng. Thiên Hành đang chờ.

Hai người y lời rón rén bước tới, lúc vừa vượt qua đồi thấp đã thấy Tống Thiên Hành ẩn thân sau một bụi cây thấp giờ tay ngoắc hai người.

Khi hai người ẩn thân vào sau bụi cây, Tống Thiên Hành đưa tay chỉ xuống dưới đồi, theo hướng chỉ Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang nhìn thấy cách đó gần hai mươi trượng có hai người đang đứng đối diện nhau, một trong hai người là Tây Môn Kiệt.

Đứng đối diện với Tây Môn Kiệt là một bạch y văn sĩ tuổi trạc tứ tuần, mày thanh mắt tú, râu ba chòm đen nhánh phất phơ trong gió, tay phe phẩy chiếc quạt giấy, trông dáng điệu mảnh mai không ra dáng một nhân vật võ lâm.

Chàng bạch y văn sĩ một tay chấp sau lưng, một tay phe phẩy quạt trông dáng an nhàn, đối diện với hắn là Tây Môn Kiệt mắt lộ thần quang, nhưng hắn vẫn xem như không.

Lạ một điều là con ngựa bất kham Tây Môn Kiệt đối với vị văn sĩ hình như có điều úy kỵ nên hắn chỉ đứng đó chứ không dám tiến lên thêm.

Hai người đứng kình nhau một hồi lâu, Tây Môn Kiệt mới cất tiếng hỏi:

- Xin thỉnh giáo quý danh tôn giá!

Bạch y văn sĩ mỉm cười:

- Tại hạ Trần Ngự Phong, thế cư Lĩnh Nam, năm nay bốn mươi hai tuổi.

Tây Môn Kiệt chau mày:

- Lĩnh Nam Trần Ngự Phong? Giang hồ hình như chưa nghe qua một cao nhân nào có danh hiệu như vậy?

Bạch y văn sĩ Trần Ngự Phong nhẹ tiếp:

- Tại hạ ở Lĩnh Nam, xưa nay không qua lại trên giang hồ, hơn nữa cũng không phải là “cao nhân” nên các hạ chưa nghe qua danh hiệu là phải. À, còn một điểm nữa, tại hạ chưa giới thiệu, tại hạ bình sinh không có đam mê gì, chỉ thích săn bắn mà thôi.

Tây Môn Kiệt hừ lạnh:

- Thích săn bắn thì có gì lạ?

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Thích săn bắt thì không lạ, nhưng thợ săn này chỉ chuyên bắt loài cầm điều thôi. Lời nói đã bắt đầu có ý vị châm chích.

Tây Môn Kiệt trợn trừng độc nhãn, Trần Ngự Phong mỉm cười tiếp:

- Trong loài cầm điều đó ta đặc biệt thích loại ưng già trọc đầu.

Đến đây thì ý tứ đã quá rõ ràng, bởi Tây Môn Kiệt hiệu xưng “Độc nhãn thâm ưng” (Ưng trọc đầu độc nhãn).

Tây Môn Kiệt mắt lộ hung quang hừ lạnh nói:

- Ưng là mãnh hổ của loài cầm điều, không phải ai cũng có thể săn bắt được.

Trần Ngự Phong vẫn cười nhẹ:

- Nhưng tại hạ có tật chỉ thích loại ưng già dữ dằn nhất, bằng không có tự nó dẫn xác đến tận nhà cũng không thêm hạ thủ.

Tây Môn Kiệt nổi giận quát:

- Họ Trần kia, đừng giở trò nữa, ta hỏi người sao lại rình rập bên ngoài phòng của Tống Thiên Hành.

Trần Ngự Phong vẻ ngạc nhiên:

- Sao lạ vậy? Tây Môn Kiệt người là một nhân vật cao cấp trong Nhất Thống Môn, tại hạ theo dõi Tống Thiên Hành thì liên quan gì đến người?

Tây Môn Kiệt nói:

- Hiện thời Tống Thiên Hành là quý khách của bản môn, ta là người đặc trách bảo vệ an ninh cho y, đương nhiên ta có quyền hỏi.

Trần Ngự Phong như hiểu ra:

- À, nói như vậy cũng phải, nhưng ta rình rập Tống Thiên Hành rồi sao?

Tây Môn Kiệt cười lạnh:

- Người phải nói cho rõ nguyên do, bằng không thì, hừ!

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Trước khi ta giải thích lý do người phải trả lời ta một câu hỏi, người quả thật thừa lệnh bảo vệ Tống Thiên Hành?

Tây Môn Kiệt hừ lạnh:

- Không tin thì mặc người.

Trần Ngự Phong cười lạnh nói:

- Vậy ra ba ngày trước đây người âm thầm theo dõi ta cũng là thừa lệnh thi hành?

Tây Môn Kiệt gằn người:

- Thì ra người đã sớm phát hiện rồi?

Trần Ngự Phong cười lạnh:

- Hừ, với một chút “Ất một chân nguyên” chưa thành hỏa hầu của người thì trẻ con ba tuổi Trần gia cũng khá hơn nhiều.

Tây Môn Kiệt cười như điên nói:

- Tây Môn Kiệt nào phải là trẻ lên ba mà để người hăm dọa?

Trần Ngự Phong mỉm cười nói:

- Nói vậy phải cho người thấy người mới tin. Được rồi. Ta tuy có thói quen không động thủ với loại người luyện công chưa đến đầu đến đũa, nhưng ta sẽ phá lệ, cho người kích trước ba chưởng. Nếu chưởng lực của người có thể làm tà áo ta lay động co như ta yếu thế, lập tức nhận bại.

Lời nói của y không những khiến Tây Môn Kiệt ngẩn người mà bọn Tống Thiên Hành cũng không khỏi ngán cho sự cuồng ngạo của y.

Tây Môn Kiệt sau một lúc ngẩn người, chợt phá lên cười như điên nói:

- Người đã tự tìm cái chết thì đừng trách ta.

Dứt lời lão ta vung tay kích tới một chưởng.

Một chưởng này tuy lão chỉ vận tám thành công lực, nhưng cũng đủ sức khai sơn phá thạch. Nhưng nói ra thật khó tin, chưởng phong lướt ào tới trước thân hình đối phương bỗng biến mất như người ta bỏ muốn xuống biển vậy.

Lần này thì Tây Môn Kiệt chết sững thật sự.

Không chỉ riêng mình lão mà cả bọn Tống Thiên Hành cũng sững người.

Tống Thiên Hành không nhịn được dùng truyền âm nhập mật nói với Cổ Song Thành:

- Sư cô cô, công lực của người này sợ không dưới Tuyết Sơn thần ni.

Cổ Song Thành gật đầu đáp:

- Không sai!

Tống Thiên Hành nói:

- Có điều không biết ba chữ Trần Ngự Phong là tên thật hay tên giả mà thôi.

Bỗng nghe Trần Ngự Phong nghiêm giọng nói:

- Đừng đứng ngơ ra đó nữa, mau đánh nốt hai chưởng còn lại, ta có việc dặn dò.

Tây Môn Kiệt mất lộ hung quang, song chưởng của lão đã thấy một vầng khí màu xanh tỏa ra, chứng tỏ “Ất mộc chân nguyên” đã vận đến mười thành.

Trần Ngự Phong mỉm cười nói:

- Vậy mới phải, lúc này một chưởng tám thành “Ất mộc chân nguyên” của người phung phí quá, hai chưởng còn lại này, tốt nhất nên vận đủ mười hai thành ...

Trần Ngự Phong chưa dứt lời Tây Môn Kiệt đã nghiêng rằng phóng chưởng, hai luồng kinh khí mang theo khí xanh xanh cuộn cuộn đẩy tới.

Nói ra thật tức chết người đi được, chưởng này của Tây Môn Kiệt vẫn bị hóa giải vô hình vô tích, không thấy chút tác dụng nào.

Tiếp đó lão bất thần đẩy ra một chưởng thứ ba, lần này chân lực vận đủ mười hai thành, nhưng vẫn cứ như hai chưởng đầu, chẳng làm lay động nổi một vạt áo của đối phương.

Tây Môn Kiệt thở dài ủ rũ, Trần Ngự Phong cười nhẹ nói:

- Sao? Trần Ngự Phong này không dọa sợ người chứ?

Lão thở dài:

- Đêm nay Tây Môn Kiệt được khai nhãn giới.

Trần Ngự Phong nghiêm giọng:

- Ta không muốn làm khó dễ gì người, nhưng người phải nghe lời ta dặn thế nào?

Tây Môn Kiệt gật:

- Các hạ cứ dặn dò ...

Trần Ngự Phong bật cười:

- Trông dáng điệu người thật giống gã thua độ, người đừng sợ, việc ta giao phó rất đơn giản. Thứ nhất, việc xảy ra giữa ta và người không được báo lại cho ông chủ của người.

Tây Môn Kiệt lại gật, Trần Ngự Phong tiếp:

- Từ nay về sau người phải nghe theo lệnh ta mà hành sự, sự thành rồi sẽ không ngược đãi người hiểu chưa?

Tây Môn Kiệt như đứa học trò đứng nghe giáo huấn, chỉ biết gật đầu.

Trần Ngự Phong bật cười nói:

- Được rồi, người đi đi, có việc cần ta sẽ tìm người.

Tây Môn Kiệt cung kính hành lễ rồi quay mình chạy đi.

Chờ Tây Môn Kiệt khuất bóng trong Lạc Dương thành, Trần Ngự Phong quay về phía bọn Tống Thiên Hành ẩn thân nói:

- Tam vị ra đây được rồi.

Ba người nhìn nhau nhẵn mặt rồi từ từ rời chỗ ẩn đi xuống đồi.

Đến còn cách Trần Ngự Phong hơn trượng, ba người dừng lại, Tống Thiên Hành ôm quyền thi lễ:

- Tống Thiên Hành tham kiến lão tiên bối!

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Lão đệ thấy thế nào mà bảo ta là “lão”?

Tống Thiên Hành mới đỏ mặt, Trần Ngự Phong đã mỉm cười tiếp:

- Nói thực ra người gọi ta là lão tiên bối cũng không quá đáng.

Quay sang Cổ Song Thành:

- Tại hạ là bạn chứ không phải địch, Cổ tiên tử cùng Chu đại hiệp mau quay về trước, ta còn mấy việc cần bàn với Tống lão đệ.

Hai người nghe ra vội vàng thi lễ rút lui, Trần Ngự Phong còn nói với theo:

- Đêm nay có thể Tống lão đệ không về khách sạn, chứ vị không cần phải lo lắng.

Trần Ngự Phong chú mục quan sát Tống Thiên Hành gật gù nói:

- Gặp mặt mới biết lời đồn không sai. Tống lão đệ người quả là rỗng giữa loài người, không hổ là linh hồn của hiệp nghĩa đạo giang hồ.

Tống Thiên Hành đỏ mặt nói:

- Tiền bối quá khen, Thiên Hành ...

Trần Ngự Phong lắc đầu:

- Lão đệ chớ quá tự khiêm, ta không phải người dễ dàng khen tặng người khác.

Lão ngồi xuống đất, nói:

- Ta ngồi xuống đây nói chuyện.

Tống Thiên Hành cũng ngồi xuống đối diện lão:

- Lão tiền bối, Tống Thiên Hành xin thỉnh giáo.

Trần Ngự Phong nói:

- Những gì ta nói với Tây Môn Kiệt lúc nãy đều là sự thật.

Tống Thiên Hành kinh ngạc:

- Tiền bối họ Trần? Cũng là Lĩnh Nam thế gia?

Trần Ngự Phong gật:

- Đồng thời ta cũng là bằng hữu của Tuyết Sơn thần ni.

Tống Thiên Hành mừng rỡ định đứng dậy hành lễ.

Nhưng chàng chưa đứng dậy, Trần Ngự Phong đã thỉnh không ấn tay một cái chàng không còn động dậy gì được.

Tống Thiên Hành buồn rầu nghĩ thầm:

“Thiên ngoại hữu thiên! Công lực của lão quá phi phàm!”

Trần Ngự Phong cười cười tiếp:

- Lão đệ, đương kim võ lâm người biết tới lão phu ngoài Tuyết Sơn thần ni sợ không tìm được người thứ hai, ngược lại những nhân vật thành danh trong võ lâm phần lớn ta đều biết.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Trần tiền bối mình mang tuyết học, du hí nhân gian, nhưng không muốn người đời biết đế, quả là thế ngoại cao nhân.

Trần Ngự Phong cũng nghiêm mặt nói:

- Lão đệ đừng nói quá như vậy, giờ ta hỏi người một việc, hiện giờ giang hồ đã bắt đầu nổi phong ba. Thập đại cao nhân ngoài hai người Nhiễm Thu Sương và Công Dã Hồng đã chết, số còn lại đều đã ra mặt, có sao lệnh sư và Trường Xuân chân nhân chưa thấy xuất hiện?

Tống Thiên Hành buồn rầu:

- Chẳng giấu chi Trần tiền bối, gia sư đã thành người thiên cổ, không lâu trước đây Thiên Hành mới điều tra rõ người bị chết dưới tay Lữ Dao Hồng.

Sau đó chàng đem việc Lữ Dao Hồng ám toán người rồi giá họa cho Cổ Song Thành thuật lại, sau cùng mới nói thêm:

- Tiên sư vì bị ám toán nhằm nơi yếu huyệt nên nội thương hơn năm năm vẫn không bình phục. Năm năm trước đây, người đã mang hết chân lực truyền cho Thiên Hành rồi mới vĩnh viễn ra đi.. Thiên Hành vì sợ kẻ địch biết được tin này nên không dám thổ lộ với ai, Trần tiền bối là người thứ hai ngoài Thiên Hành biết việc này.

Trần Ngự Phong hỏi:

- Vậy người thứ nhất là ai?

- Là Từ Quân Lượng, đồ đệ của Trường Xuân chân nhân.

Trần Ngự Phong à lên một tiếng hỏi:

- Còn Trường Xuân chân nhân đâu?

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Hạ lạc của Trường Xuân chân nhân chắc chỉ một mình Từ Quân Lượng biết rõ.

Trầm tu một chút chàng ngược mắt hỏi:

- Trần tiền bối chuyến này đến Lạc Dương không biết có việc gì?

Trần Ngự Phong nói:

- Chuyến này ta đến Trung Nguyên là để tìm một người thu hồi nửa bộ bí kíp võ công.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Người ấy là ai?

Trần Ngự Phong lắc đầu, cười gượng:

- Hiện thời ta cũng không rõ, nhưng ta nghi ngờ hẳn đang ở Lạc Dương.

Tổng Thiên Hành ngạc nhiên:

- Trần tiền bối đã không biết hẳn là ai làm sao có thể tìm được?

Trần Ngự Phong tin tưởng:

- Chỉ cần hẳn hiện diện ở Lạc Dương ta nhất định có cách tìm ra, Tổng lão đệ, ta có một việc muốn hỏi, đó là vấn đề quan hệ giữa Từ Quân Lượng với Nam Cung cô nương, đồng thời những điều người biết về Vạn Sự Thông, tất cả kể ra cho ta nghe thử.

Tổng Thiên Hành tuy cảm thấy lạ lùng nhưng trước một vị tiền bối cao nhân chàng không dám hỏi nhiều đành gật đầu ưng thuận.

Thế là chàng đem những điều mình biết về mối quan hệ trước kia cũng như tình hình hiện giờ giữa Từ Quân Lượng và Nam Cung Tranh cùng với những nhận định của chàng về Vạn Sự Thông cũng như tình cảnh diễn ra trong những lần chàng tiếp xúc với nhân vật thần bí này kể ra một lượt.

Trần Ngự Phong vừa nghe, vừa nhắm mắt trầm tư, nghe xong lão mở mắt thở dài nói:

- Ừm, vậy là chưa nhiều, may mà không quá muộn.

Tống Thiên Hành động lòng:

- Hình như Trần tiền bối đã phát hiện ra manh mối gì?

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Có thể nói như vậy, nhưng bây giờ kết luận thì vội vàng quá, chờ ta đích thân khảo chứng mới dám chắc.

Tống Thiên Hành nói:

- Trần tiền bối hoài nghi Vạn Sự Thông chính là kẻ Trần tiền bối cần tìm?

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Việc này nói ra dài lắm, lão đệ chờ nóng lòng, từ từ ta kể cho nghe.

Dừng một lát lão cất giọng từ từ kể:

- Ta xuất thân Lĩnh Nam thế gia, võ công độc lập với võ lâm Trung Nguyên. Ta thường tự phụ ngoài Tuyết Sơn thần ni ra, Trung Nguyên cao thủ không tìm ra một địch thủ thứ hai. Nhưng vì nghiêm huấn của tổ tông, không được nhập vào vòng ân oán giang hồ nên bao đời nay võ công của Trần gia không một người biết. Mãi đến hai mươi năm trước đây ngẫu nhiên ta gặp và kết giao với Tuyết Sơn thần ni.

Tống Thiên Hành chen lời:

- Lão tiền bối năm nay thọ bao nhiêu?

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Người đoán thử xem?

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Nhìn bên ngoài thì khoảng tứ tuần, nhưng văn bối không tin vào vẻ bề ngoài.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Kỳ thực năm nay ta đã chín mươi sáu tuổi, chỉ kém Tuyết Sơn thần ni tám tuổi mà thôi.

Dừng một lát lão nghiêm trang tiếp:

- Năm ấy ta đang lang thang trong vùng Tuyết Sơn tìm Thiên niên Tuyết liên, vô tình gặp “Băng Phách thần quân” Nhiễm Khiếu Tiên, song phương xảy ra xung đột ...

Tống Thiên Hành chen lời:

- Kết quả Nhiễm Khiếu Tiên bị bại?

Lão gật đầu:

- Không sai, đánh đến chiêu thứ hai trăm hấn nhận bại, ngay lúc đó Tuyết Sơn thần ni xuất hiện ...

Tống Thiên Hành hỏi:

- Nhị vị đã ấn chứng võ công?

Trần Ngự Phong mỉm cười gật đầu:

- Kết quả, bất phân cao hạ. Từ đó ta cùng thần ni thành tri kỷ. Lần này bà vì Nhiễm Khiếu Thiên chuẩn bị làm mưa làm gió giang hồ mà đến Lạc Dương để sắp đặt sẵn, còn ta thì vì tìm người nên cũng đến đây, bởi vậy đã có hẹn trước mồng mười tháng sáu vào lúc canh ba gặp ở Lạc Dương kiều.

Tống Thiên Hành “à” lên một tiếng, nhưng Trần Ngự Phong đã mỉm cười tiếp:

- Không gờ ta đến sớm ba ngày bởi vậy mới núp bên ngoài coi được một màn kịch vui ở Trạng Nguyên tửu lâu.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Thì ra lúc tối, lão tiền bối ẩn thân trên lầu.

o O o